



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **M.B.**, narozená dne ..., státní příslušnost Ukrajina
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Markem Hudlickým
sídlem Františkánská 120/7, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 4. 2017, č. j. MV-27685-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 4. 2017, č. j. MV-27685-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2016, č. j. OAM-582-45/PP-2015, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 11 650 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Marka Hudlického, advokáta.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 2. 11. 2016, č. j. OAM-582-45/PP-2015. Tímto prvoinstančním rozhodnutím bylo o žalobčině žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) rozhodnuto tak, že žádost se zamítá dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně ve výpovědi uvedla nepravdivé skutečnosti.

II. Žaloba

2. Žalobkyně se domnívala, že žalovaná porušila ustanovení § 2 odst. 2 a 3 a § 3 správního řádu, § 52 správního řádu (když správní orgán I. stupně neprovedl žalobkyní navržený důkaz, který byl dle konstantní judikatury nezbytný ke zjištění stavu věci, a žalovaná k odvolání žalobkyně tento stav nezhojila) a § 36 odst. 3 a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu (když žalovaná v původním zrušujícím rozhodnutí vyslovila závazný právní názor a uložila správnímu orgánu I. stupně pokyn k doplnění dokazování, správní orgán I. stupně se však neřídil závazným právním názorem žalované a žalovaná k odvolání tento stav neodstranila, žalobkyni nevyzvala k seznámení se s podklady rozhodnutí a bez důkladnějšího odůvodnění změnila svůj předchozí právní názor, v důsledku čehož bylo napadené rozhodnutí překvapivé, nepředvídatelné a vadné).
3. Žalobkyně prostřednictvím svého zástupce shrnula dosavadní průběh řízení o žádosti ze dne 14. 1. 2015, kdy správní orgán nejprve rozhodnutím ze dne 22. 10. 2015 zamítl žádost žalobkyně. Žalobkyně podala včasné odvolání, na základě kterého žalovaná rozhodnutí zrušila a věc vrátila, přičemž odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 5. 2015, č. j. 15 A 33/2012, a uložila správnímu orgánu I. stupně, aby provedl dokazování týkající se skutečností, zda zdravotní stav žalobkyně naléhavě vyžaduje osobní péči její dcery.
4. Správní orgán I. stupně se však neřídil závazným právním názorem odvolacího správního orgánu a namísto toho provedl opakovaný výslech, při kterém byly kladeny obsahově podobné či téměř totožné otázky. Z této skutečnosti a s ohledem na způsob kladení otázek při výslechu dne 15. 6. 2016 žalobkyně nabyla přesvědčení, že správní orgán I. stupně byl veden záměrem účelově ji nachytat na rozporech v jejích výpovědích a tedy při uvádění nepravdivých skutečností. Takový postup však žalobkyně považovala za porušení práva na spravedlivý proces a byla přesvědčena, že správní orgán I. stupně měl po vrácení věci k novému rozhodnutí dle pokynu odvolacího správního orgánu a v souladu s citovaným judikátem činit kroky toliko ke zjištění a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně jediné posudkovým lékařem.
5. Žalovaná jako odvolací orgán shora uvedené pochybení nezhojila, namísto toho změnila svůj dříve vyslovený závazný právní názor, aniž by dala žalobkyni možnost seznámit se s podklady rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Zároveň odklon od předchozího právního názoru přesvědčivě neodůvodnila, v důsledku čehož bylo napadené rozhodnutí nepředvídatelné.
6. Žalobkyně dále uvedla, že ačkoliv dle jejího přesvědčení byl takový pokyn správnímu orgánu I. stupně udělen žalovanou, sama označila a písemně dne 16. 5. 2016 navrhla k provedení důkaz, a sice zadat ke zpracování znalecký posudek znalcem oboru

posudkového lékařství, který by blíže posoudil její zdravotní stav a otázku nezbytnosti osobní péče o žalobkyni její dcerou. Správní orgán I. stupně se však s tímto důkazním návrhem nevypořádal, tento důkaz neopatřil a neprovedl, čímž zatížil řízení vadou, kterou žalovaná jako odvolací správní orgán nezhojila.

7. Žalobkyně byla přesvědčena, že z postupu správního orgánu I. stupně i žalované byla patrná snaha nevyhovět žalobkyni v její žádosti. Nelze přehlédnout, že nejprve bylo správním orgánem I. stupně spekulováno, zda je paní H.A. (dcera žalobkyně) rodinným příslušníkem žalobkyně ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) ve spojení s § 15a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně byla zpochybňována nezbytnost péče o žalobkyni její dcerou, aby v konečném rozhodnutí žalovaná zamítavé stanovisko odůvodnila uvedením nepravdivých skutečností žalobkyni při správním řízení. Z uvedeného je patrné, že správní orgány nepostupovaly v řízení v souladu s principem proporcionality a nešetřily práva žalobkyně, svévolným výkladem zákona a konstantní judikatury nerespektovaly zásadu zákazu zneužití pravomoci a správního uvážení zakotvenou v § 3 odst. 2 správního řádu.
8. Žalobkyně v řízení prokazovala, že je invalidní důchodkyní od 12. 8. 2011 s platností na doživotí. Za této situace a v kontextu shora citovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem správní orgán nemůže postupovat při pochybnostech o zdravotním stavu žalobkyně jiným způsobem, než zadat ke zpracování znalecký posudek odborníkovi v oboru posudkového lékařství.
9. Žalobkyně navrhla dokazování správním spisem. S ohledem na vady napadeného rozhodnutí a řízení navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření k žalobě

10. Dle vyjádření k žalobě se žalovaná ztotožnila se závěrem správního orgánu I. stupně, že je dán zákonný důvod k zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. V řízení bylo prokázáno, že žalobkyně při výsledku uvedla nepravdivou skutečnost, která spočívala v délce pobytu na území domovského státu. Žalobkyně byla poučena, že má vypovídat pravdivě, včetně toho, že uvedení nepravdivých skutečností je důvodem pro zamítnutí žádosti. I přes uvedené poučení uvedla nepravdivě, že mimo území pobývá maximálně 1 měsíc, když dle záznamů v jejím cestovním dokladu pobývala mimo území při posledním pobytu cca 8 měsíců. Nepravdivá skutečnost uvedená žalobkyní při výsledku mohla mít význam pro posouzení její žádosti, a to s ohledem na posouzení míry tvrzené závislosti na její dceři, se kterou se chce na území slučovat a o které tvrdí, že jí poskytuje trvalou péči. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňovalo všechny požadavky pro odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika

11. K vyjádření žalované žalobkyně plně odkázala na text podané žaloby, přičemž byla přesvědčena, že žalovaná ve svém rozhodnutí porušila zásadu zneužití pravomoci a správního uvážení zakotvenou v § 2 odst. 2 správního řádu. Dále specifikovala požadovanou náhradu nákladů řízení.

V. Vlastní argumentace soudu

12. Soud ve věci rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaná k výzvě soudu vyjádřily souhlas s takovým postupem [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
14. Soud shledal žalobu důvodnou.
15. Podle ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí: *„Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.“* Odstavec druhý stanoví: *„K důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.“*
16. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z následujících skutečností, jak vyplynuly z obsahu správního spisu: Žalobkyně podala dne 14. 1. 2015 žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s rodinou. K žádosti doložila mj. rodný list své dcery H.A. (roz. B.) a dokumentaci svého zdravotního stavu (výpis z chorobopisu č. 543, podle kterého byla hospitalizována od 22. 5. 2014 do 26. 5. 2014 v Rachivské centrální okresní nemocnici a od 26. 5. 2014 do 6. 6. 2014 na neurologickém oddělení). Výzvou k odstranění vad ze dne 6. 2. 2015 správní orgán vyzval žalobkyni, aby doložila doklady prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen „EU“), neboť výše uvedené dokumenty dle správního orgánu neprokazují, že je žalobkyni možné považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, resp. že se o sebe žalobkyně z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sama postarat bez osobní péče občana EU. Žalobkyně prostřednictvím zmocněného zástupce doložila další zdravotní dokumentaci (výpis č. 2990/740 ze zdravotní dokumentace nemocného lůžkového oddělení, podle nějž byla žalobkyně hospitalizována od 1. 7. 2014 do 4. 7. 2014 na kardiologickém oddělení; doporučení lékařky MUDr. M.P. ze dne 12. 2. 2015, podle nějž zdravotní stav žalobkyně vyžaduje trvalou péči druhé osoby, nejlépe dcery; kopii průkazu důchodce č. 2133425008, vydaného 12. 8. 2011 žalobkyni pro druh důchodu „invalidní z důvodu celkového onemocnění“). Dne 23. 4. 2015 byla žalobkyně správním orgánem vyslechnuta. Následně prostřednictvím svého zástupce doložila aktuální lékařskou zprávu – potvrzení lékařské posudkové komise 445/18, podle kterého byla dne 1. 7. 2015 vyšetřena, byla jí diagnostikována opakovaná akutní porucha prokrvení mozku a dle závěru potřebuje trvalou léčbu medikamenty a za daných okolností péči jiné osoby.
17. Správní orgán I. stupně poprvé rozhodl dne 22. 10. 2015, kdy žádost zamítl pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že žalobkyně neprokázala, že by byla svojí dcerou nebo jejím manželem vyživována v zemi původu nebo zemi, ze které přišla, v době, kdy požádala o připojení k dceři, ani to, že by její zdravotní stav omezoval její funkční schopnosti nutné pro zvládání základních životních potřeb. Ve svém prvním rozhodnutí ze dne 17. 2. 2016 žalovaná prvoinstanční rozhodnutí zrušila s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ke sp. zn. 15 A 33/2012, podle nějž závěry o

schopnosti postarat se o sebe a o omezení funkčních schopností nutných pro zvládání základních životních potřeb může z lékařských zpráv činit pouze odborník v oboru posudkového lékařství; sama shrnula, že není důkazně podložený závěr o tom, že žalobkyně není odkázána na péči své dcery, ale ani závěr, že tuto péči potřebuje. Žalovaná konečně správní orgán I. stupně zavázala, aby v rámci nového posouzení věci provedl „*dokazování týkající se skutečností, zda zdravotní stav účastnice řízení naléhavě vyžaduje osobní péči její dcery*“.

18. V dalším průběhu řízení před správním orgánem I. stupně bylo doloženo další potvrzení lékařské posudkové komise 96/10, podle kterého byla žalobkyně vyšetřena dne 9. 3. 2016, byla u ní diagnostikována chronická progresivní encefalopatie III. stupně se zřetelným syndromem vertebrální bazilární oblasti, který způsobuje znepokojivý až úzkostní syndrom, a bylo uzavřeno, že žalobkyně potřebuje trvalou léčbu medikamenty a trvalou péči jiné osoby z emočních důvodů a nejistoty při rozhodování. Správní orgán I. stupně přistoupil dne 15. 6. 2016 k druhému výsledku žalobkyně. Dne 16. 6. 2016 zástupce žalobkyně navrhl doplnění dokazování tím, že bude zadán ke zpracování znalecký posudek znalcem v oboru posudkového lékařství. Dne 7. 7. 2016 byla zástupci doručena výzva k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, dle založeného úředního záznamu však zástupce této možnosti nevyužil.
19. Prvoinstančním rozhodnutím ze dne 2. 11. 2016 byla žádost žalobkyně zamítnuta s tím, že žalobkyně ve výpovědi uvedla nepravdivé skutečnosti. Tyto správní orgán spatřoval v rozporech mezi délkou pobytu žalobkyně mimo území ČR, konkrétně na Ukrajině, tvrzenou při druhém výsledku a záznamy v cestovním pasu žalobkyně a v rozporech mezi tvrzeními při obou výsledcích ohledně péče poskytované žalobčinou dcerou, resp. ohledně doby, po kterou jsou její dcera a zeť pravidelně mimo domov. Podané odvolání, jež bylo odůvodněno obdobně jako žaloba (navíc tím, že žalobkyně na hranicích vždy předkládala doklady, avšak neví, zda vždy také dostala razítko, a tím, že rozpory mezi výpověďmi ohledně nepřítomnosti žalobčiny dcery byly ovlivněné mj. změnou péče z důvodu zhoršení zdravotního stavu), bylo žalovanou v nyní napadeném rozhodnutí zamítnuto.
20. Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího správního řízení vycházel ze skutečnosti, že žalovaná ve svém prvním rozhodnutí zavázala správní orgán I. stupně k provedení dokazování ohledně zdravotního stavu žalobkyně. Za nedostačující tehdy označila předložené lékařské zprávy a údaje sdělené do protokolu o prvním výsledku. Z kontextu odůvodnění jejího prvotního rozhodnutí bylo zřejmé, že žalovaná vznášela požadavek na pokud možno objektivní, odborné zhodnocení žalobčina zdravotního stavu (viz odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, který se právě touto problematikou zabýval). Je pravdou, že provedení druhého výsledku nebylo samo o sobě *a priori* vyloučeno a nebylo v rozporu s právem na spravedlivý proces, neboť výslech umožňoval zjistit stav věci, který byl aktuální v době vydání druhého prvoinstančního rozhodnutí, a ani kladené otázky nebyly zjevně zavádějící. Nicméně zároveň je třeba konstatovat, že při druhém výsledku byly žalobkyni pokládány obsahově takřka totožné otázky jako napoprvé, které nešly nijak více do hloubky. Navíc vyjádření účastníka správního řízení bude ve vztahu k vlastnímu hodnocení zdravotního stavu vždy ze své podstaty subjektivní. Zatímco někteří lidé mohou mít sklony své zdravotní obtíže zveličovat, jiní se navenek mohou chtít prezentovat silnější a samostatnější, než jak tomu ve skutečnosti je. Je pak úkolem odborníka, aby na základě jemu dostupných materiálů a poznatků lékařské vědy určil míru závislosti člověka na pomoci druhé osoby. Pochybení se

tudíž správní orgán dopustil již tím, že po odborné stránce řádně nezjišťoval žalobčin zdravotní stav, a to i navzdory skutečnosti, že žalobkyně navrhovala provedení dokazování znaleckým posudkem, a přistoupil namísto toho k výslechu, jenž ke zjištění míry závislosti žalobkyně na péči její dcery nemohl – z objektivního hlediska – přispět. Správní orgán mohl žalobkyni minimálně vyzvat, aby znalecký posudek stran svého zdravotního stavu předložila sama, nicméně úplné mlčení nebylo cestou, jež by byla konformní s názorem vysloveným žalovanou ve zrušujícím rozhodnutí. Nelze pominout ani fakt, že žalobkyně do řízení nadále dokládala podklady ke svému zdravotnímu stavu a důkazní návrhy, čili nezůstala zcela pasivní a snažila se prokázat závěr o nezbytnosti péče ze strany své dcery.

21. Žalobou napadené rozhodnutí a rozhodnutí prvoinstanční byla nicméně založena na jiném rozhodovacím důvodu než na neprokázané závislosti žalobkyně na péči své dcery, a to na existenci rozporů mezi výpovědí žalobkyně a záznamy v jejím cestovním dokladu a mezi výpověďmi do protokolů o výsledcích navzájem. Ve vztahu ke skutečné délce pobytu žalobkyně mimo území ČR měl sice soud určité pochybnosti o délce posledního (nejdelšího) pobytu, neboť na rozdíl od předchozích období nepřítomnosti na sebe přechodová razítka otištěná v pasu logicky nenavazovala (mezi 24. 10. 2015 a 13. 6. 2016 byla žalobkyni do cestovního pasu otištěna i rumunská přechodová razítka s datací 7. 3. 2016, 29. 3. 2016, 4. 4. 2016 a 6. 6. 2016), avšak setrval na své dosavadní rozhodovací praxi, tedy že bylo povinností žalobkyně, aby v takovém případě sama prokázala, že otištěná přechodová razítka neodpovídají skutečnosti a že v dané době nepobývala nepřetržitě mimo území ČR. Určité drobné rozpory existovaly i ohledně tvrzené nepřítomnosti dcery a zetě žalobkyně mimo domov – zatímco dne 23. 4. 2015 žalobkyně při výslechu uvedla, že dcera „odchází dopoledne v 9:00 nebo 10:00 hod. a domů se vrací až odpoledne v 15:00 nebo 16:00 hod.“ a zeť „ráno odchází v 8:00, někdy v 9:00, a vrací se také až někdy odpoledne“, přičemž se během dne o sebe zvládne postarat sama, ale má telefon a pokud se cítí špatně, tak jim zavolá, dne 15. 6. 2016 tvrdila, že dcera odchází ráno mezi 8. a 10. hodinou, chodí i odpoledne a vrací se za 2-3 hodiny, zeť to má stejně, a takto odchází po celou dobu od podání žádosti žalobkyní, přičemž rozpor vysvětlovala tak, že dcera „odchází z domova, vrátí se a zase někam jde. Mezi tím, co je doma, tak uvaří.“ Také sdělila, že se o ni během dne starají dcera a zeť a střídají se.
22. Správní orgány na základě výše uvedených rozporů shledaly důvod pro zamítnutí žádosti na základě uvedení nepravdivých skutečností při výpovědi. Správní orgány však zásadně pochybily, když neposuzovaly proporcionalitu vydaného správního rozhodnutí stran jeho dopadu do žalobčina soukromého a rodinného života. Přestože ustanovení, na jehož základě správní orgán I. stupně zamítl žádost o vydání pobytového oprávnění, nezavazuje správní orgán explicitně k posuzování přiměřenosti, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2015, č. j. 5 Azs 83/2015-31, judikoval: „je třeba korigovat názor krajského soudu, který uvedl, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem připomněl zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, „obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (...) Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“ Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného

života žadatele tedy má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu, byť méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je výslovně požadováno. Krajský soud tedy nemá pravdu, že je vyloučeno, leda by šlo o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“ V nyní souzené věci se správní orgán I. stupně ani žalovaná přiměřeností vůbec nezabývaly, přestože v rámci správního řízení vyšly najevo vcelku závažné okolnosti z žalobčina života, které by dozajista neměly být zcela opomenuty (žalobkyně je vdova, její dcery s rodinami žijí v ČR a její zdravotní stav je minimálně zhoršený). Posuzování přiměřenosti bylo zvláště žádoucí vzhledem k důvodům, na jejichž základě správní orgány ve věci žalobkyně rozhodly negativně, neboť především v případě rozporů mezi výpověďmi žalobkyně o odchodech a příchodech její dcery a zetě se nejednalo o žádný zvlášť závažný rozpor a žalobkyně jej nadto v podaném odvolání vysvětlovala změnou svého zdravotního stavu. Primárně na základě absence posuzování proporcionality rozhodnutí soud rozhodl o vyhovění podané žalobě.

23. Vzhledem k tomu, že soud shledal žalobu důvodnou již na základě důvodů uvedených shora, další posuzování zbylých procesních námitek by bylo nadbytečné. Pouze k námitce, že žalobkyně měla být žalovanou seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí, soud nad rámec uvádí, že žalovaná takovou povinnost neměla. Žalobkyně měla možnost seznámit se s podklady ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, nicméně ona sama ani její zástupce této možnosti nevyužili. Z obsahu správního spisu žalované je zřejmé, že žalovaná vycházela pouze z podkladů, které musely, resp. mohly být žalobkyni známy (podané odvolání a spisový materiál správního orgánu I. stupně), nijak nedoplňovala dokazování a pouze posuzovala právní otázky, proto by seznámení s podklady rozhodnutí bylo nadbytečným a formálním procesním úkonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003-61).

VI. Celkový závěr a náklady řízení

24. Na základě výše uvedeného soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) spočívající ve skutečnosti, že správní orgány neposuzovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, a pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) spočívající v nerespektování dříve vysloveného právního názoru odvolacího správního orgánu stran zjišťování skutkového stavu věci – neprovedení dokazování ohledně splnění podmínek pro závěr, zda žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU z titulu svého nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s ustanovením § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc k dalšímu řízení žalované a současně zrušil i rozhodnutí prvoinstanční (§ 78 odst. 3 s. ř. s.), neboť k výše uvedeným pochybením došlo již před správním orgánem I. stupně a žalobkyně musí mít zachováno právo brojit proti prvoinstančnímu rozhodnutí řádným opravným prostředkem. Správní orgán bude v dalším řízení muset za účelem vyhovění prvnímu zrušujícímu rozhodnutí žalované provést řádné dokazování a pro případ, že opět dospěje k závěru o důvodnosti zamítnutí žádosti, bude povinen posoudit přiměřenost předmětného rozhodnutí a své závěry řádně odůvodnit.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na jejich náhradu žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch. Přiznána byla náhrada nákladů spočívajících v odměně advokáta za dva úkony právní služby v plné výši a jeden úkon právní služby v poloviční výši (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a seps stručného vyjádření ze dne 28. 6. 2017), tj. po 3 100 Kč/úkon, a v náhradách hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11

odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; dále byl připočten zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celková částka přiznané náhrady nákladů řízení tedy činí **11 650 Kč**. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a byla stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 16. března 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu